

פְּרִילֹג בַּשָּׁמַיִם

(מתוך "פאוסט", חלק א')

מאת

י. ו. גֵּטָה

אלהים. צבאות השמים. אחרי-כן מפיסתם ל.
שלשת מלאכי הפנים באים.

ר פ א ל

השמש עונה שירה הידוע
בזמיר-התחרות של ספירות-האחים,
ואת מסלול-אורה הקבוע
במצעדי-רעם תעבר ותשלים.
ממראה הודה מלאכים און ישאבו,
אם עד חקרה לא יחדר הגיון;
מעשי אלהים, מדמיון נשגבו,
בלם נקלאים כביום הראשון.

ג ב ר י א ל

וחיש מהר לבלי-חקר חוזרת
סביבה תפארת האדמה;
חליפות משמשה לבנת-ערן מזהרת
עם לילה עמק וקודר אימה;
מקציף הים בעצמה קולחת
מעמק יסוד הסלעים, לא נמד,
וסלע וים נגרסים גם-יחד
במעוף-הספירות המהיר לעד.

---

(1) ספירות-האחים — מעגלי כוכבי-הלכת, שאליהם נחשבו, לפי התכונה שלפני קופרניקוס,

גם חשמש וגם הירח; כולם משמיעים, לפי פיתגורס, קול זמרה בתנועתם.

מ י כ א ל

וּסְעָרוֹת עוֹ מִתְחַרְרוֹת תִּסְעָרְנָה
מִיָּם אֶל-אָרֶץ, מֵאָרֶץ אֶל-יָם,
וְתוֹךְ-כְּדֵי-זַעַף סָבִיב תִּיצַרְנָה
שִׁלְשֶׁלֶת פְּעוּלוֹת עֲמֻקּוֹת בְּעוֹלָם.
אִז לְהִבִּי-הָרֵס בְּרֻקִים יִרְצוּ
לִפְנֵי שְׂבִיל הָרַעַם, פְּתָאֵם יִתְמַלֵּט.
אוֹלָם צִירִיָּה, אֵל, יַעֲרִיצוּ
דַּרְכֵי הַשְּׁלוֹם שֶׁל יוֹמֵךְ הַשׁוֹקֵט.

ש ל ש ת ם

מֵהוֹד הַמְרָאָה מְלֹאכִים אוֹן יִשְׁאָבוּ,
כִּי עַד חֶקֶרֶךְ לֹא יִחְדַּר הַגִּיוֹן,
וְכָל מַעֲשֵׂיךָ, מִדְּמִיוֹן נִשְׁגָּבוּ,
כָּלֵם נִסְלָאִים כְּבִיוֹם הַרְאִשׁוֹן.

מ פ י ס ח ט ל

אַחֲרֵי כִי תִקְרַב שׁוֹב אֵלֵינוּ, אֲדוֹן,
וְלְכָל הַנְּעֻשָׂה אֲתָנוּ תִשְׁאַלָּה,
וְאַחֲרֵי כִי תִרְאֵנִי תְּמִיד בְּרִצּוֹן,
תִּמְצָא גַם אוֹתִי בֵּין מְשֻׁרְתֵי-מַעְלָה.
סֵלַח לִי, רַמּוֹת לְדַבָּר לֹא אוֹכֵל,
וְאִם כָּל-הַחוּג לְלַעַג-לִי לֹא יִחְדַּל ;
לִפְתּוֹס שְׁלִי וְדַאִי רַק צָחֻקְתָּ,
לוֹלֵא אֶת-הַצְּחוּק מֵעַל פִּיךָ מְחַקֵּת.
לֹא אֲדַע מָה מִשְׁמַשׁ וְעוֹלָמוֹת עֲלִיוֹנִים,
רַק רָאָה אֶרְאָה, אֵיךְ בְּנֵי-אִישׁ מִתְעַנִּים.
אֵל קָטָן זֶה עַל-אָרֶץ, נוֹסֵחַ לוֹ קְבוּעַ,
וְכִמְאֵז מִבְּרֵאשִׁית הִגְהוּ תְמוּהָ.
חִיּוֹ גַם טוֹבוֹ מֵעַט שֵׁם מְטָה,
לוֹלֵא נִגְהַ-שְׁחַק לְשִׁי לוֹ נִתְתָּ ;
תְּבוֹנָה יִקְרָא לוֹ, וּמִשְׁמַשׁ לוֹ לְהִיּוֹת
חִיָּה רְעָה מְקַל הַחַיּוֹת.

בְּעֵינַי הוּא דוֹמָה, שָׁא לְגִיב הַשְּׁסָתִים,
לְאוֹתוֹ הַצְּלִצֵל גְּדֹל־הֶרְגָּלִים,
הַטֵּס וּמְקַפֵּץ בְּטִיסָה כַּאֲן וְכַאֲן
וּבְעֵשֶׁב מִיד שֶׁר שִׁירוֹ הִישָׁן ;
וְלוֹ רַק בְּעֵשֶׁב תְּמִיד הַשְּׁתַקֵּעַ !
בְּכָל־חֶכֶךְ שֶׁהוּא אֶת־הַטָּמוֹ הוּא תוֹקֵעַ.

א ל ה י ם

הַאִין לָךְ עוֹד לְהוֹסִיף לִי דָבָר ?
אִם רַק לְקַטְרֵג תִּדְעַ לְעוֹלָם ?
הַבְּעֵינֶיךָ עַל־אֶרֶץ עוֹד כְּלוֹם לֹא יִכְשֶׁר ?

מ פ י ס ת פ ל

לֹא ! כִּי אֶךְ רַע, כְּמוֹ תְּמִיד, אֶמְצָא שָׁם.
צַר לִי עַל בְּנֵי־אִישׁ, יְגֹעוּ בְּעֵנִים,
עַד אָשִׁיב מַעֲנוֹת הַשְּׁכוּלִים גַּם־יָדִי.

א ל ה י ם

הַתִּדְעַ אֶת־סְאוֹקֶט ?

מ פ י ס ת פ ל

אֶת־הַדּוֹקְטוֹר ?

א ל ה י ם

עֲבָדִי !

מ פ י ס ת פ ל

אֲכַן ! אוֹתָךְ יַעֲבֹד לְדַרְכָּהוּ.
לֹא מְאָרֶץ מְאֹכֵל הָאֵוִיל וּמִשְׁתַּהוּ.
הַמֶּן־רוּחוֹ יִשְׁאָנּוּ אֶל הַמְּרַחֲקִים,
בְּעֵצְמוֹ יִכִּיר לְמַחְצָה שְׁגֵעוֹנוֹ ;
מְבַחֵר הַמְּאוֹרוֹת יְדַרֵּשׁ מִשְׁחָקִים
וּמְאָרֶץ כָּל־עֲנַג יִקַּר בְּמִינוֹ,
וְכָל קִרְבָּה וְכָל מְרַחֲקִים
לֹא יִשְׁבִּיחוּ אֶת־סַעַר תְּהוֹם עֲרָגוֹנוֹ.

אלהים

אם עתה יגשש עוד אלי במחשך,
עינו חיש אפקח ולאור אוציאנו.
הן-נדע הגגן, פי יוריק עץ רך,
הבאים יעש ציץ ופרי טוב יעדנו.

מסיתפל

במה נתערב? עוד הוא יאבד לך!
אם רק תתן-לי הרשות לקך,
פי אל נתיבי בנחת אטנו.

אלהים

כל-עוד הוא חי עלי-אדמות,
לך נתונה הרשות הזאת;
מועה אדם כל-עוד הוא שואף.

מסיתפל

אורך אפוא; פי בבית המתים
מימי לא אהבתי להסתופף.
חשקי אל-בשרים רעננים, לוקטים.
בפני סגר מת דלתי סגורה;
מקרי כמקרה חתול עם עכבר.

אלהים

יהי כן, בידך מסור הדבר!
העתק הנשמה הזאת ממקורה,
והוליכה אותה, אם תשכיל לאסרה,
אתך בנתיב שאלו תחמיות,
ושא כלמתך יום תכרח להודות:
איש טוב, ביצר-לבו העמום,
נדע את-השביל הנכון לסניו.

מסיתפל

לו כן! אך לא יארך זה זמן רב.

להתערבותי לא חושש אני כלום.
אך אם לחסצי אני אניע.
הרשני ממלא לבבי להריע.
עפר יאכל, ולהנאה,
כדוד שלי, הנחש המפרסם.

אלהים

גם אז חרות לך מלאה ;
לא שנאתי את-שכמותך מעולם.
פחות מקל רוחות השלילה
הלץ עלי לטרח הנהו.
חיש קל יד אדם לרפות יכולה.
חמדת המנוחה מהר תפתהו ;
על-כן אתן-לו ברצון החבר,
המגרה ופועל ועל-כרחו יוצר.
אך אתם, נאמני בני-אלהים,
התענגו על יפי החיים השופעים !
לו המתהוה, תמיד חי וטוה,
יאחזכם בחבלי אהבה התמודים,
ומה שמרפרף במראה החולף
קבעו בסדרי רעיונות מתמידים !

(השמים נסגרים, מלאכי הפנים נפרדים והולכים)

מ פ י ס ת פ ל (לבדו)

מזמן לזמן ראות אהב הזמן,
ואזהר מהתיר הקשר עמו.
הן יפה, שאדון גדול נוהג פן
לדבר אנושית עם השד עצמו.

תרגם יעקב כהן